

прѣдъ насъ, и ни казватъ че пазятъ всичко, що Исусъ Христосъ е заповѣдвалъ на Апостолитѣ.

Понеже тѣзи християнски общества напълно не се съгласяватъ въ учението си, за този който приима Евангелието, какво остава?

Да провѣри, коя Църква е права въ твърдението си, коя е запазила всичкото Исусъ Христово учение, и да пригърне учението, което, въ съвѣстѣта си, подиръ дълго, сериозно разглеждане, ще намѣри че е Исусъ Христовото, и да влезе въ Църквата, която прѣдава това учение.

Това изглежда повтаряние, но отъ тамъ не можемъ да излѣземъ. Това е *жизнений въпросъ*.

Едно отъ тия християнски общества, Католишката църква ни казва: Моето учение е Исусъ Христовото учение; вѣрата ми е вѣрата на Апостолитѣ Христови.

Трѣбва, не съ злоба, не съ прѣдразсѣдкъ, но съ искрено сърдце, да търсимъ дали това е истина.

Тя казва, че има, е имала постоянно, сѣщото учение, Исусъ Христовото учение.

Това нѣщо сериозно да се провѣри. И разискванието да стане съ основателни, *неуспорими доказателства*, не само просто съ *велегласни твърдения*.

Такова прѣние го изискваше и Босюе отъ протестантитѣ: „Да не противопоставятъ прости разсѣждения или прѣдполагания на явни факти, но явни факти на явни факти, и достовѣрни рѣшения по вѣра, на достовѣрни рѣшения по вѣра. Ако съ такива доводи ни посочатъ най-малката непостоянностъ или най-малкото измѣняване въ вѣроучението на Католишката Църква, отъ началото ѝ до насъ, т. е. отъ основанието на християнството, готовъ съмъ да при-